

og i Nærheden af Strande, hvor der findes smaa Der, at vilde Fugle samles i stor Udstrækning og afgive et ikke ubetydeligt Næringsmiddel for vedkommende Indfiddere og Husmænd i Eggen. Det er dog vistnok i alt Fald ikke rigtigt at forbyde Indsamling af alle vilde Fugles Æg, men vilde man indskrænke Forbudet til at gjælde visse Klasser af Fugle, og da navnlig dem, der skulle være fredede, kunde jeg bedre gjøre mig fortrolig med Tanken; naar Forbudet derimod skal udvides til at gjælde alle vilde Fugles Æg, f. Ex. ogsaa Bildændernes, ved jeg ikke, hvorfor man vil gjøre det. Desuden vil jeg ogsaa gjøre opmærksom paa, at den værste Fjende for vilde Fugles Æg vistnok er Ræven, og hvis det er Tilfældet, tror jeg, at der er saameget mindre Grund til at frede den. — Jeg tror i det Hele taget ikke, det er heldigt, at de to Love ere blevne samlede i een, og af den Grund mener jeg, at det vilde være godt, om Lovforslaget blev drøftet i et Udvalg; men jeg skal dog ikke for Dieblirket gaa videre ind derpaa.

Indenrigsministeren: Grunden, hvorfor der ikke er optaget nogen Fredningsbestemmelse for Ræven, men at endog de Bestemmelser, der tidligere vare i saa Henseende, ere bortfaldne, er naturligvis den, at jeg har troet, at den Skade, Ræven gjorde, var større end den Nytte, den gjorde. Den Skade, den gjør, er i al Fald ærgerlig for Befolkningen, og skøndt jeg erkjender, at den vistnok ikke gjør saa lidt Gavn, har jeg derfor ikke drøftet mig til at opretholde de tidligere Bestemmelser, men en ganske anden Ting vilde det være, hvis det ærede Thing maatte komme til den Beslutning, at ville frede Ræven. Der skulde da fra min Side ikke være nogen særdeles Indvending at gjøre derimod, idet jeg da maatte antage, at man i dette Thing mener, at Nyttens af Ræven er større end Skaden af den, og der er ingen Tvivl om, at Sagtliebhavere ville sætte ganske overordentlig Pris paa, at Ræven blev

fredet. Den ærede første Taler (Raben) hentydede til, at ogsaa Bestemmelsen om, at Ræven skal fredes i indfredede Sandflugtsstrækninger, er tagen ud af Loven, og dette er ganske rigtigt sket; men deraf følger ikke, at den ikke kan blive fredet paa saadanne Strækninger; thi da de fleste af disse staa under offentlig Tilsyn, kan det ske ved et ligefremt Paalæg til de vedkommende Embedsmænd. Søvrigt tilstaar jeg, at jeg betragter disse Steder som hørende til dem, der ere mest udsatte for at lide Skade ved Rævene, idet det er Egne, hvor det er vanskeligt for vedkommende Gier at føre Tilsyn med sine Kreaturer, blandt Andet med Lammene, saaledes at der altsaa der gives en rig Leilighed for Rævene til at faa fat paa dem. — Jeg tror, at det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgfreds (H. M. Peterfen) har en sær Uvillie imod Muldvarpene, og det er ganske vist meget ærgerligt at se dem rode op i sin Mark; men, naar jeg dog ikke tror at burde gaa videre overfor disse Dyr, end sket er her i Lovforslaget, er Grunden den, at Muldvarpen efter de Undersøgelser, som ere foretagne, og navnlig ogsaa efter Naturkyndiges Eksp. er et af de allernyttigste Dyr, vi have. Det er nemlig det allergraadigste Dyr, vi have, til at æde Oldenborrelarver; jeg mindes ikke noigtigt Forholdet, men jeg skulde tage meget fejl, om den ikke i et Døgn kan æde to til tre Gange sin egen Vægt i Oldenborrelarver. Derimod er det ganske sikkert i sin Orden, at den ikke bør fredes, hvor den kan anrette saadan Skade, som den kan anrette i Kunstenge, og jeg betragter Kunstenge ganske som det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgfreds (Madsen), nemlig som Enge, hvor der er anvendt noget Arbejde paa Overrisling. Jeg skal indrømme, at der er nogen Uklarhed eller Ubestemthed ved Udtrykket: „mindre Sordlobber“; men jeg skjønner ikke, at man kan komme videre i denne Retning end at overlade til Dommeren i de enkelte Tilfælde at afgjøre, hvorvidt